TIROLER BRACKE

Oprindelsesland: Østrig

Anvendelse: Tiroler Bracken er en ideel brugshund for skov- og bjergjægeren. Den bliver anvendt både alene - med god hals - til støverjagt på hare og ræv og som schweisshund til eftersøgning af al slags vildt.

Klassifikation: FCI Gruppe 6 (Støvere, schweisshunde og beslægtede racer),
Sektion 1.2 (Mellemstore støvere).
Med brugsprøve (støver- og schweissprøve).

Historie: Tiroler Bracken stammer som alle Bracke-racerne fra den Keltiske Bracke og repræsenterer med sin gode dobbelte pels ("Stockhaar") den reneste type af de jagthunde, som tidligere brugtes af konge og adel i særlige vildtområder. Kejser Maximilian I anvendte allerede omkring år 1500 disse ædle Bracker til jagt i Tirol og nævner i sine jagtbøger, at han har udvalgt sine støvere af denne race. Omkring 1860 begyndte man i Tirol at renavle enkelte stammer, og i 1896 opstillede man en standard, som i 1908 blev officielt anerkendt. Af de mange Bracke-varianter, der engang fandtes i Tirol, er nu kun den røde og den sort-røde variant bevaret. Den lille Tiroler Bracke (Tiroler Niederbracke) blev i 1994 taget ud af standarden.

Helhedsindtryk: Middelstor. Med middelkraftig knoglebygning, kraftig, muskuløs og senet, med elegante, lange linier i sit omrids, robust og sund. Den er rektangulær, noget længere end høj.

Adfærd, karakter: Med fast væsen, passioneret jagthund med fin næse. Den har et selvstændigt søg og jager udholdende, med udpræget hals, sporvillighed og orienteringsevne.

Hoved: Skallen er bred og tør, let hvælvet og med tydeligt stop. Næsepartiet er moderat dybt og lige, næsen er sort og ikke lodret afsluttet. Læberne er korte og stramt tilliggende. Kraftigt og komplet saksebid. Øjnene er store, ikke dybtliggende, med rund øjenåbning. Øjenfarven er mørkebrun, blinkhindens rand er pigmenteret, og øjenlågene slutter tæt til øjet. Ørerne er brede, højt ansatte og afrundede nedadtil. Hvis de strækkes moderat fremefter, kan de nå til den øverste hjørnetand.

Hals: Moderat buet, hverken lavt eller højt ansat, og tør, uden løs halshud.

Krop: Langt kropstykke. Ryggen er lige, stram og moderat bred. Manken er udpræget og danner rygradens højeste punkt. Brystet er meget dybt og moderat bredt, med godt hvælvet forbryst. Bugen er noget optrukken, flankedybden middel. Krydset moderat affaldende, ikke afskydende, bredt og langt. Halen er højt ansat og så lang, at den mindst når til haseleddet. Når hunden er opildnet, bæres halen højt, og en let sabelformet bue er tilladt. Der ønskes en tæt "børstehale".

Lemmer: Skulderen er skråtliggende og har god muskulatur. Overarmen er velvinklet og forbenene lige. Bagbenenes led er velvinklede. Overlåret er bredt og meget muskuløst. Poterne er kraftige med tæt sluttede tæer, godt hvælvede tæer og kraftige trædepuder.

Bevægelse: Jordvindende, meget hurtig og udholdende.

Pels:

Hårlag: Tæt yderpels (Stockhaar) med underuld, hellere grov end fin. Bugen er behåret, og køllerne har gode bukser. Halen er godt behåret med tætte "børster".

Farve: Rød eller sort-rød (kan også være trefarvet).

Rød variant: Rød, dyre-farvet rød eller rødgul. For lyst gul pels er uønsket.

Sort-rød variant: Sort sadel med røde, for det meste ikke skarpt afgrænsede aftegninger på ben, bryst, bug og hoved. Pletter over øjnene er tilladt.

Hvide aftegninger (gældende for begge varianter): Halsring, plet på forbryst og underbryst, poter og ben. Mangel på hvide aftegninger bedømmes ikke som en fejl.

Størrelse: 42 - 50 cm. (Hanner 44-50 cm, tæver 42-48 cm).

Fejl: Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang.

- For opkneben, for højbenet, for lavtstillet.
- Tandmangler.
- For lang og for blød ryg.
- Grov skalle, glasøjne.
- Hængende (løse) læber.
- For korte, for lange eller foldede ører.
- Skyhed.

Diskvalificerende fejl:

- Over- og underbid.
- Mangel på mere end to kindtænder
- Udtalt broget eller leverfarvet pels.
- Brun næse.

Bemærk: Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.

Ω Ω Ω

Standarden udgivet af FCI 10 OKT 1995

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité

JUNI 1996